

ת"פ 52882/08/17 - מדינת ישראל נגד סמי ערד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 52882-08-17 מדינת ישראל נ' ערד
לפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דניאל אשכנזי

המאשימה

נגד

סמי ערד

ע"י ב"כ עו"ד אבישג כהן

הנאשם

הכרעת - דין

פתח דבר

1. תיק זה מגולל קצהו של סכסוך שכנים אשר הלך והתפתח לאורך תקופה ארוכה ואשר לווה ברגשות הולכים ומסלימים של טינה וכעס. הנאשם מתגורר בדירה שבקומה התחתונה של בנין מגורים קטן ואילו המתלון ומשפחתו התגוררו בקומה שמעליו (ובינתיים כבר עזבו). נקודות הסכסוך שניכר היטב כי העכירו במידה רבה את שלווה הנאשם כללו סוגיות של גינון בחצר, השלכת בדלי סיגריות ולכלוך, תפיסת שטח על הגג לשימוש המתלון וחסית גישה לצנרת ביתו (עמ' 40 ש' 1, ש' 7, ש' 15, ש' 29). סכסוך זה נמצא ברקע לערב האירוע המתואר בכתב האישום.
2. על פי עובדות כתב האישום בתאריך 6.8.16 בשעה 21:50 התעורר וויכוח בין הנאשם לבין המתלון. כשהתלהט הוויכוח נכנס הנאשם לדירתו, הצטייד בסכין ואז חזר אל חדר המדרגות, תקף את המתלון בכך שתפס אותו בגרונו ובידו השניה איים עליו בסכין. כן נטען כי הנאשם איים על המתלון בכך שאמר לו "אני אשחט אותך ואת הילדים שלך".
3. במשטרה ובעת המענה לכתב האישום אישר הנאשם החזקת הסכין וגם השמעת דברי האיום הללו אולם טען כי היה זה המתלון שהקדים ותקף אותו ואף השמיע כלפיו אימים על חייו ועל כן אין כל הבדל בהתנהגות השניים ומשבחרה המשטרה שלא להגיש כתב אישום נגד המתלון בעבירת אימים הרי שיש לבטל האישום נגדו מטעמים של הגנה מן הצדק. כן טענה ההגנה כי החזקת הסכין נעשתה בתוך דירת הנאשם או ממש על הסף כך שלא מדובר בהחזקת סכין מחוץ לתחום ביתו. את התקיפה הכחיש הנאשם מבחינה עובדתית.
4. יוצא אפוא כי ההכרעה בתיק מחייבת קביעת ממצאי מהימנות ביחס למתלון וביחס לנאשם ובתיק מסוג זה שהראיות והעדויות בו מועטות, הרי שזוהי לב ההכרעה.

עמוד 1

5. לאחר ששמעתי את העדויות ובחנתי אותן לאור הראיות שהוגשו וביחס לתמונה במלואה מצאתי את עדות המתלון מהימנה ברורה ויציבה ומשתלבת היטב ובאופן הגיוני עם תיאור השתלשלות האירועים. זאת ועוד גרסת המתלון נתמכת בגרסת הנאשם ומחוזקת בנתונים חיצוניים שאינם שנויים במחלוקת. מנגד גרסת הנאשם לוקה בשינויים בלתי מוסברים ובחוסר הגיון פנימי ואינה נתמכת בכל ראיה חיצונית.

עדות המתלון

6. המתלון תיאר בעדותו כי בליל האירוע (מוצאי שבת) חזר עם אשתו ועם ילדיו ובפתח הכניסה לבנין פגשו בנאשם אשר השמיע טענות לגבי ניקיון החצר. על פי תיאורו, אשתו המשיכה לעלות במדרגות ואילו הוא נותר להתווכח עם הנאשם. כעבור זמן קצר נכנס הנאשם לדירתו ושב ויצא עם סכין מטבח תוך שהוא אומר "אני אשחט את אשתך והילדים אם תתקרב אלי" (עמ' 11 ש' 5). אשתו רצה למעלה עם בנם הקטן ואילו הוא חזר וירד במדרגות מתוך אינסטינקט להגן על בני משפחתו. לדבריו הנאשם תפס בגרונו ביד אחת ובשניה אחז בסכין. המתלון הדף את הנאשם עם גופו עד שנכנס לביתו וטרק את הדלת. מיד לאחר מכן התקשר המתלון למשטרה.

7. עדות המתלון הותירה עלי רושם מהימן. המתלון לא הסתיר קיומו של סכסוך בינו לבין הנאשם ולא הכחיש את הכעס שחש כלפי הנאשם באותו אירוע ואף ביטויים עולבים שהשמיע באוזניו. התרשמתי כי המתלון מתאר את הדברים שהתרחשו כפי שחווה אותם וכפי שנקלטו בחושי. האיום והתקיפה תוארו בבירור, סדר הדברים הגיוני וקוהרנטי והדברים נותרו עקביים ולא נגרע ממהימנותם אף בחקירה נגדית. הודעתו במשטרה לא הוגשה לצורך הוכחת סתירות בגרסתו כך שדומה שגרסתו עקבית לאורך ההליך כולו מראשית החקירה.

8. לא זו בלבד שעדות המתלון הותירה בי רושם מהימן, אלא שעדותו נתמכה בעובדות אותן אישר הנאשם עצמו. המתלון טען שאיום בסכין ואכן הנאשם אישר החזקת הסכין ואף הציג את הסכין לשוטר שהגיע לשטח. מבט על הסכין **ת/3** (והתמונה **ת/4**) מלמד כי מדובר בסכין בעל להב ארוך ומחודד בקצהו. למרות שמדובר בסכין מטבח, הרי כאשר נעשה בו שימוש בקרבת צווארו של אדם, יש בכך להוות איום ברור ואף להוות סכנה מוחשית. המתלון אישר בחקירה נגדית שבעת חקירתו במשטרה התייחס לסכין כאל סכין מטבח קטן (עמ' 21 ש' 2). לטעמי, הסכין שנתפס לא היה זוכה לכינוי 'סכין מטבח קטנה' אולם אין בתיאור זה שהושמע מפי המתלון כדי ללמד על כך שמדובר בסכין אחר מזה שהוצג בתמונה וכך גם לא העובדה שהמעטפה בה נשמר הסכין לא סומנה במספר מוצג. השוטר שתפס את הסכין זיהה את הסכין (עמ' 35 ש' 32, עמ' 37 ש' 21), המתלון בעדותו זיהה את הסכין (עמ' 25 ש' 26) וגם הנאשם אישר בעדותו שגם אם לא מדובר באותו סכין, הרי שמדובר בסכין דומה מאד (עמ' 45 ש' 30).

9. חיזוק נוסף לגרסת המתלון מצוי אף הוא בנתון שאינו במחלוקת והוא כי הנאשם אכן איים על המתלון באמרו שישחט אותו ואת ילדיו (**ת/1** ש' 23).

10. אשר למיקום החזקת הסכין, תיאר המתלון כיצד יצא הנאשם עם הסכין מדירתו והבהיר כי האיום בסכין התרחש בחדר המדרגות, מחוץ לדירת הנאשם, לאחר שהוא עצמו כבר עלה שתי מדרגות בגרם המוביל אל הקומה שלו (עמ' 11 ש' 26, עמ' 19 ש' 6).

11. הסנגורית הטיחה במתלון כי לאחר האירוע, העביר לנאשם מסר באמצעות הגנן, לפיו אינו מתכוון לפגוע בו. המתלון אישר את הדברים אך הסביר שאלו נאמרו לאחר שבשבועות שלאחר האירוע הבחין בנאשם בורח

מפניו או מסתתר או אוחז במקל למראהו. לדברי המתלון העביר מסר לנאשם לפיו אין כל צורך בהמשך התנהגות זו שכן אינו מעונין בשום קשר איתו ואינו מתכוון לפגוע בו (עמ' 23 ש' 14). התנהגות הנאשם שברר מפני המתלון יכולה להתיישב עם חששו מנקמה בעקבות האירוע בו איים בסכין ולא דווקא עם חשש מפני הישנות איומים. לו אכן חשש הנאשם מן המתלון שזה עלול לפגוע בו בהמשך לאירועי אותו ערב ולא בתגובה להם, היה מתקשר למשטרה ומתלון ממש כפי שטען שעשה בערב האירוע. בנסיבות אלו להתרחשות עם הגנן אין ערך ראייתי הפוגע במהימנות המתלון אלא להיפך, יש בכך חיזוק נוסף לכנות המתלון ולכך שאינו מסתיר דבר.

12. לאורך ההליך חזר הנאשם על תיאורו העצמי כ"זקן חולה" (עמ' 3 ש' 13, עמ' 41 ש' 27, עמ' 32 ש' 46, עמ' 20, עמ' 48 ש' 29, עמ' 50 ש' 32) והשווה עצמו למתלון שהוא לדבריו "צעיר וגבוה" (עמ' 47 ש' 5). הנאשם כבן 72 והמתלון בשנות השלושים ועל כן הפרשי הגיל ברורים ונכונים. עם זאת, במהלך ניהול התיק התרשמתי שגם אם כוחו של הנאשם אינו שמור במותניו, הוא בהחלט שמור בפיו. כמו כן אציין כי המתלון אינו רם ונישא כפי שתיאר אותו הנאשם אלא צנום למדי ואינו בעל מבנה גוף שכשלעצמו יש בו משום איום. כלל וכלל לא.

13. נתתי אמון בגרסת המתלון, שיש לה חיזוקים חיצוניים והיא מתיישבת עם הגיון הדברים ורצף האירועים.

עדות אשת המתלון

14. אשת המתלון העידה אף היא על האירוע אולם אינני מייחסת לעדותה משקל של ממש אף לא כראית חיזוק. התרשמתי מן ההיסוס בתשובות העדה לפני שהשיבה לשאלות בהן תיארה את האירוע, להבדיל מביטחון במענה לשאלות כלליות על היחסים עם הנאשם. בנוסף קיימות סתירות בין עדותה לבין תיאורי המתלון למשל בשאלת עיתוי החניקה (לדבריה קודם חנק ורק אז הצטייד בסכין עמ' 26 ש' 26) ואף ביחס לשני אירועים של חניקה. בנסיבות אלו לא ברור לי מה ראתה ומה השלימה לאחר האירוע מתוך שיחות עם בעלה ומתוך מה ששמעה במהלך האירוע ולא אוכל לבסס ממצאים על עדותה. העדה אישרה שבפרק הזמן של חמישה חודשים שחלף בין האירוע ועד מסירת הודעתה במשטרה שוחחה על הדברים עם בעלה (עמ' 30 ש' 26) ולא ברור לי כיצד השפיע פרק זמן זה על האופן בו זכרה את האירוע. אבהיר כי חוסר היכולת להסתמך על העדה אינו משליך על מהימנות המתלון. לא נטען ואין כל ראיה לכך שהמתלון השפיע בזדון על עדותה או ניסה להביאה על מנת שתחזק את גרסתו.

גרסת הנאשם

15. עדות הנאשם לא הותירה רושם מהימן משום שעברה שינויים, התפתחה ונותרה מחוסרת הגיון פנימי בנקודות משמעותיות.

16. קיים פער של ממש בין הקו המשפטי שהובילה הסנגורית שהיה נטוע בעובדות המוסכמות וביקש להגיע אל האפשרי מבחינה משפטית לבין הקו העובדתי עליו העיד הנאשם. הסנגורית שידעה היטב שהעובדות אינן מתאימות לביסוס טענה של הגנה עצמית ביקשה לטעון כי השימוש בסכין נעשה לשם הרתעה בלבד וכדי לאפשר לנאשם לצאת מן הבית ולפנות לעזרת המשטרה (עמ' 58 ש' 3 לסיכומים). הנאשם לעומת זאת, לא הצליח לדבוק בקו זה בעדותו ושב וחזר לטענות ההגנה העצמית. בגרסתו הופיע מוטיב ההגנה העצמית החל מן החקירה במשטרה ולאורך כל עדותו וחקירתו הנגדית. במידה מסוימת טענת ההגנה העצמית אף הועצמה בבית

המשפט שכן לראשונה טען הנאשם שהמתלונן לא רק איים עליו אלא גם רדף אחריו (עמ' 41 ש' 23) והכל בעת שלגופו של הנאשם מגבת בלבד. כן הוסיף דברי איום נוספים שלא הוזכרו בחקירה במשטרה "לאן שאתה תלך אני אתפוס אותך" (עמ' 41 ש' 28) ולכך הוסיף את תחושתו כי "בן אדם עומד לרצוח אותי על סף דלתי" (ש' 30) ובהמשך "הבן אדם רוצה לרצוח אותי, אני רוצה להתגונן על החיים שלי" (עמ' 46 ש' 25). מספר האזכורים של טענת ההגנה העצמית בחקירת הנאשם ובעדותו מצביעים עד כמה מרכזית הטענה עבור הנאשם (ראו ת/1 ש' 22 וגם ש' 35 וגם ש' 37 וגם ש' 38 ושוב בש' 39, ובעדותו בעמ' 42 ש' 19, ש' 23, עמ' 46 ש' 25, עמ' 47 ש' 13, עמ' 48 ש' 21, ש' 25, ש' 28, עמ' 50 ש' 15). הגנה עצמית כמובן אינה מתקיימת (והסנגורית אף לא טענה כך) משום שלא התקיימו תנאי הנחיצות, המידתיות והפרופורציה ומשום שהיתה לנאשם דרך אחרת פשוטה וקלה להתמודד עם סכנה, אם חש כזו, באמצעות סגירת הדלת והותרת המתלונן מחוץ לביתו.

17. בבית המשפט נעשה כאמור ניסיון לטעון שהסכין נשלף על מנת לאפשר לנאשם 'להרתיע' את המתלונן, לצאת מן הבית וללכת להתלונן (עמ' 46 ש' 12). אעיר במאמר מוסגר כי שימוש בסכין כדי "להרתיע" כמאמר ההגנה, הוא כינוי אחר, נקי יותר ובעל הקשר חיובי, אך משמעותו האמיתית אינה אחרת מאשר איום.

כך או כך, בתיאור זה לסכין יש משמעות חשובה מבחינת הנאשם והוא פרט מרכזי בתיאור השתלשלות הדברים. לו היה זה הסיפור האמיתי ניתן היה לצפות כי הנאשם יתאר את השימוש בסכין בהודעתו במשטרה. בניגוד לכך, במשטרה, כאשר מסר הנאשם את גרסתו באופן חופשי בתחילת ההודעה לא הזכיר את הסכין כלל וכלל. רק כאשר הוטח בו כי המתלונן ציין שאיים עליו בסכין הסביר כי עשה שימוש בסכין לשם הגנה עצמית (ת/1 ש' 15).

18. קיימות סתירות בין הודעת הנאשם במשטרה לבין עדותו. כך למשל בהודעתו במשטרה אישר שהדף את המתלונן (ש' 13) ובהמשך הסביר ששם יד על חזהו של המתלונן כדי להרחיק אותו (ש' 20) ואף אישר שחנק את המתלונן (וראו לענין זה דיון בהמשך). לעומת זאת, בבית המשפט, סבר ככל הנראה שמגע מכל סוג שהוא לא ישרת אותו ולכן הכחיש זאת בכל פה (עמ' 47 ש' 11 וגם בש' 24 ושוב בעמ' 48 ש' 7).

19. בנוסף לסתירות ובנוסף להיאחזות בטענת ההגנה העצמית, לא הצליח הנאשם לשמור על עקביות בגרסתו. כך לדוגמא בנוגע לרגע שלפית הסכין שהוא רגע משמעותי במציאות ובעולם המשפטי. כאשר תיאר הנאשם את האירוע באופן חופשי בחקירתו הראשית, תיאר כיצד איים עליו המתלונן ורדף אחריו כשלגופו שלו מגבת בלבד, וכיצד הצליח להרתיע את המתלונן רק באמצעות הסכין (עמ' 42 ש' 5-1). אין בתיאור איזכור של רגע ההצטיידות בסכין, למרות שברור שהיה רגע כזה והיתה הפוגה שכן הסכין לא היה ברשות הנאשם בשלב חילופי הדברים אז לדבריו עטה על גופו מגבת בלבד. בחקירתו הנגדית ניסה תחילה הנאשם לשמור על הרצף שבו לא היתה הפוגה בין האיום מצד המתלונן לבין ההצטיידות בסכין לבין היציאה למשטרה (עמ' 47 ש' 27). עם זאת בסיום חקירתו הנגדית אישר שבכל זאת היה פער זמנים, שכן לאחר הוויכוח ולאחר שהנאשם כבר נכנס לביתו, בכל זאת החליף בגדים ורק אז הצטייד בסכין ויצא שוב מן הדירה כדי "להרתיע" את המתלונן (עמ' 51 ש' 12).

נקודות נוספות הפוגמות במהימנות הנאשם:

20. בחקירתו הנגדית של הנאשם נוסף פרט נוסף וחדש והוא סגירת הדלת באמצעות שרשרת לאחר שהנאשם נכנס לתוך ביתו (עמ' 45 ש' 19 עמ' 46 ש' 1 ואילך). לא היה לנאשם הסבר סביר לכך שנקודה מהותית זו לא הוזכרה במשטרה או בחקירתו הראשית. זאת ועוד, לא היה לנאשם הסבר סביר מדוע לא הזעיק את המשטרה באמצעות שיחת טלפון מתוך ביתו כשהוא נמצא מאחורי הדלת הסגורה (עמ' 46 ש' 15) ומדוע העדיף לצאת ולנופף בסכין כדי להזמין משטרה. אינני נותנת כל אומן בטענה שהנאשם מבוגר ומטעם זה הוא מעדיף פניה

- ישירה על פני התקשרות טלפונית. הנאשם אדם המנוסה באורחות החיים ואף יש לו נגיעה לתחום הפלילי שכן עבד כחוקר במס הכנסה שנים רבות (עדותו עמ' 39 ש' 13). לא זה האיש ששימוש בטלפון נמצא מחוץ למודעות שלו.
21. בעדותו הראשית ניסה הנאשם לשפר את גרסתו ולספק הסבר לכך שהיה זה המתלון שהזעיק את המשטרה ועל כן הוסיף שלאחר שהודיע על כוונתו ללכת למשטרה אמרה אשת המתלון למתלון להזמין משטרה. תזה זו לא הוצגה לאשת המתלון בחקירתה הנגדית ואף לא למתלון עצמו כך שמשקלה נמוך מאד. העובדה שהיה זה המתלון שהזעיק משטרה מחזקת אף היא את גרסת המתלון כקורבן ולא להיפך.
22. לדברי הנאשם יצא מן הבית והגיש תלונה בתחנת המשטרה ברחוב פייכמן. לדבריו מסר ליומנאי שהמתלון ניסה לרצוח אותו ואילו הוא התגונן עם סכין כדי להגן על חייו (עמ' 42 ש' 18). לא זו בלבד שאין כל תיעוד לפנייה מקדימה זו למשטרה ולנוסח התלונה, אלא שהנה כאשר הגיע שוב למשטרה ונגבתה גרסתו במלואה, לא היה בה כל אזכור מיוזמתו לסכין ואף לא לניסיון לרצוח אותו.
23. בעת עדות הנאשם ניתן היה להתרשם באופן ברור מן הכעס המבעבע בלבו כלפי המתלון. הנאשם לא יכול היה לעצור את עצמו מלהשמיע תיאורים שנועדו להשחיר פני המתלון ולציירו באורח שלילי אף שמדובר בקטעי רכילות ואף לא היה מסוגל להימנע מכינויי גנאי כלפי המתלון (וראו ההתייחסות לגבי השירות הצבאי, משפחת המוצא של המתלון ואישיותו בעמ' 39 ש' 21, ש' 25, 29, עמ' 40 ש' 19, 20, עמ' 43 ש' 2, ש' 8). כל אלו הותירו בי רושם לניסיון מגמתי מצד הנאשם לתאר את המתלון באופן שלילי כדי לתמוך בגרסתו.
24. סוגיית מיקום החזקת הסכין, האם בתוך הבית או מחוצה לו, שאף היא טענה משפטית חשובה לקו ההגנה בעבירה של החזקת סכין, נותרה מעורפלת בעדות הנאשם בבית המשפט. במשפט אחד אמר שהיה מחוץ לדירה וגם בפנים "זה היה מול פתח הדירה שלי, אני עומד 20 ס"מ בפנים והכל היה מול הדלת שלי" (עמ' 43 ש' 12). כך או כך, תיאורי הנאשם אינם מתיישבים עם החזקת הסכין ואיום מתוך הבית מבעד לשרשרת הנעילה. הצורך להרתיע את המתלון כדי ללכת למשטרה או הצורך להגן על עצמו מפני סכנת תקיפה על ידי המתלון אינם מתקיימים מבעד לדלת הסגורה. על פי תיאורי הנאשם עצמו החזקת הסכין בתוך הבית כאשר המתלון בחוץ (ואפילו הנאשם לא טוען שנכנס לביתו) מחוסרת הגיון וטעם.
25. לסיכום פרק זה מצאתי כי גרסת הנאשם אינה עקבית, אינה הגיונית, מתפתחת בהתאם להתקדמות ההליך ועל כן ההסברים שנתן לעובדות המוסכמות של החזקת הסכין והשמעת דברי האיום, אינם מהימנים.

פגמים ומחדלים

26. הנאשם עוכב בשעה 20:46 וחקירתו החלה בשעה 01:29 בלילה. הסנגורית הפנתה לכך שאין בחומר החקירה אישור קצין החקירות לחקירת לילה בהתאם לנוהל משטרת ישראל מס' 300.02.064 מתאריך 10.11.15. עוד הדגישה הסנגורית כי החקירה החלה כמעט 4 שעות לאחר שהנאשם עוכב, כאשר הנאשם ללא משקפיים באופן שנמנע ממנו לקרוא את הודעתו ולחתום עליה.
27. על פי הוראות סעיף 67(ב) לחוק המעצרים היה השוטר רשאי לעכב את הנאשם ולבקש ממנו להתלוות אליו לתחנת המשטרה, בהתקיים יסוד סביר לחשד שבוצעה עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם. ההחלטה לעכב את הנאשם בו ביום ולהביאו לחקירה משטרתית איננה בלתי סבירה, בהתחשב בטיב העבירות שיוחסו לנאשם והקרבה שבינו לבין שכנו המתלון. עם זאת, הנאשם נחקר לאחר למעלה מארבע שעות מעת

הגיעו לתחנה ואין בתיק החקירה מזכר המנמק את הצורך בהארכת משך העיכוב מעבר ל-3 שעות בהתאם להוראת סעיף 73(ב) לחוק המעצרים. העיכוב הארוך יותר והעדר אישור לחקירת לילה הם ללא ספק פגמים בחקירה.

28. צודקת הסנגורית בכך שלא מדובר בכללים טכניים אלא בכללים שנועדו להגן על זכויות מהותיות של חשודים וכדי שלא יחקר אדם בשעות שבהן הכרתו חדה פחות בשל הלילה וחוסר שינה. בהקשר זה, וודאי יש לקחת בחשבון את גילו של הנאשם. עם זאת, לא שוכנעתי כי במקרה הנוכחי נגרם לנאשם עיוות דין או נפגעו זכויותיו בפועל. החוקרת רס"ל מזין הבהירה לנאשם את זכויותיו בפתח החקירה והבהירה בעדותה כי רשמה את ההודעה אך ורק על פי תשובותיו של הנאשם (עמ' 6 ש' 29). הנאשם אישר את הדברים בבית המשפט וטען כי האמור בהודעתו במשטרה נכון וכי לא מצוינים בהודעה דברים שלא אמר (עמ' 44 ש' 4, 6). הנאשם כעס של שגיאות הכתיב הרבות כלומר היה מודע בדיוק למה נכתב ואיך ובכל זאת, לא מצא צורך לתקן את הדברים באופן מהותי גם בחלופ זמן ובמצב מנוחה. משכך, הפגם, שאכן פגם הוא, לא השפיע על המהות והתוכן. עוד יצוין כי כבר בעת גביית הודעתו היה הנאשם מודע למה שנכתב וראה לכך נמצאת במזכר **2/ת** שם מצוין כי החשוד ביקש לתקן את האמור בתוכן השורה האחרונה בקשר להנפת הסכין. מכך עולה בבירור שמה שנכתב בהודעה הוקרא לו אף שלא קרא זאת בעצמו ואף שסירב לחתום. עוד אציין כי התרשמתי שהפגמים נפלו בשל חוסר ניסיון של החוקרת (שהיתה אז בעלת וותק של שנה עמ' 6 ש' 5) ולא בזדון.

29. הסנגורית הפנתה למחדל נוסף הוא פרק הזמן של מספר שבועות שחלף עד זימונה של אשת המתלונן לעדות. ברור שעדיף היה לשמוע גרסתה באופן מיידי וכי ככל שחלף זמן רב יותר כן גדל הסיכוי שאירוע ידובר בינה לבין המתלונן בעלה, כפי שאכן קרה בפועל (המתלונן עמ' 20 ש' 24, אשתו עמ' 30 ש' 26). עם זאת, גם בענין זה, מאחר ומדובר באירוע מסעיר ובעדה שהיא אשת המתלונן, סביר להניח שגם לו זומנה למחרת האירוע היה זה לאחר חילופי דברים בינה לבין בעלה. פוטנציאל הזיהום מובנה ואינו תלוי במשך הדחייה. כן אציין שלא היתה הצדקה לזימון העדה באותו לילה לשם מתן עדות.

30. הסנגורית טענה למחדל נוסף בכך שלא זומנו עדים עליהם הצביע המתלונן בעדותו, השכנים אברהם וחנה. מן המזכר **2/נ** עולה שהחוקרת פנתה אל המתלונן וביקשה לזמנם אך המתלונן מסר לה ששוחח איתם והם אינם מעוניינים להתערב ולא רצו למסור מספרי טלפון. אותם שכנים עדיין מתגוררים באותו בנין בשכונת לנאשם (עמ' 20 ש' 9). אף על פי כן התקשר חוקר אל השכנים אך אלו מסרו שרק שמעו צעקות אך לא הסתכלו ולא ראו דבר (**5/ת**). לא מדובר במחדל שכן נעשה ניסיון לגבות הודעות השכנים. בממצאים שתועדו אין כדי לשנות את התמונה לכאן או לכאן שכן מאחר והשכנים הביעו עמדתם שאינם מעוניינים להיות מעורבים, הדבר מתיישב עם חוסר נכונותם למסור פרטים לחוקר ולא מדובר בממצא המצביע על שקרי המתלונן. מעדות המתלונן כלל לא בטוח שאותם שכנים אכן ראו את המתרחש ובאיזה שלב של האירועים יצאו לשמע הצעקות (עמ' 19 ש' 34).

31. על פי ההגנה המשטרה בחרה לצדד במתלונן ולהעדיף גרסתו מבלי שיש לכך הצדקה. על פי טענה זו מאחר וגם המתלונן איים על הנאשם אין הצדקה לכך שלא הוגש נגדו כתב אישום ומטעם זה יש לבטל גם את כתב האישום נגד הנאשם. אינני רואה את הדברים עין בעין עם ההגנה. ראשית אינני נותנת אמון בגרסת הנאשם כך שלא הוכחה עבירת איומים מצדו של המתלונן. בעת החקירה על המשטרה להעריך את הראיות וגיבוש עמדה בהתאם לתשתית ראייתית שונה איננו אכיפה בירנית. יצוין כי הפער בחומרת התלונות עלה בבירור כבר בשלב הראשוני ביותר של חקירת המשטרה. בעוד הנאשם טען לאיומים, המתלונן סיפר על תקיפה ועל איומים בסכין והנאשם בשטח אישר שימוש בסכין על ידו (ראו **6/ת**). הגיל אינו תמיד חזות הכל. אם אדם מבוגר מאיים באמצעות סכין, הרי שיש צורך להגן על המתלונן אף שהוא צעיר יותר.

סוף דבר

32. אני קובעת כממצא עובדתי שבלייל האירוע בתאריך 6.8.16 על רקע וויכוח בין שכנים נכנס הנאשם לדירתו הצטייד בסכין ואז תקף את המתלונן בכך שחנק אותו בצווארו ביד אחת תוך שהוא אוחז בסכין בידו השניה ואיים על המתלונן בכך שאמר לו שישחט אותו ואת ילדיו.
33. אני מרשיעה את הנאשם בעבירות תקיפה, איומים והחזקת סכין לפי סעיפים 192, 379 ו-186(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"ט אדר א' תשע"ט, 24 פברואר 2019, במעמד הצדדים